

KANE JA ABEL

JEFFREY ARCHER

TUHLAAJATYTÄR

Jeffrey Archer

Tuhlaajatyttö

Suomentanut

Virpi Kuusela

SAGA Egmont

Tuhlaajatytär

Suomentanut: Virpi Kuusela

Alkuteos: *The Prodigal Daughter*

Alkuteoksen kieli: englanti

Copyright © 1982, 2026 Jeffrey Archer ja Saga Egmont

Kaikki oikeudet pidätetään.

ISBN: 9788727338286

1. POD-painos

Tätä teosta tai sen osia ei saa kopioida tai jakaa ilman oikeudenomistajan lupaa. Teoksen käyttö tekoälyn kouluttamiseen tai tekstin- ja tiedonlouhintaan on kielletty ilman oikeudenomistajan lupaa.

www.sagaegmont.com/finland

Saga Egmont kuuluu Egmont-konserniin, jonka omistaa Egmont-säätiö. Säätiö tukee haavoittuvassa asemassa olevia lapsia ja nuoria.

Vognmagergade 11, 2, 1120 København K, Denmark

Peterille, Joylle, Alisonille, Clarelle ja Simonille

Prologi

”Yhdysvaltain presidentti”, hän vastasi.

”Tiedän mukavampiakin tapoja hankkiutua konkurssiin”, hänen isänsä sanoi ottaessaan puolikuun muotoiset lasit nenältään ja katsoi tytärtään sanomalehtensä yli.

”Älä ole hupsu, isä. Presidentti Roosevelt todisti, ettei ole suurempaa kutsumusta kuin kansakunnan palveleminen.”

”Roosevelt ei ole todistanut muuta kuin...” isä aloitti. Hän jätti kuitenkin lauseen kesken ja jatkoi sanomalehden lukemista. Hän tiesi, että hänen tyttärensä olisi pitänyt huomautusta epäkunnioittavana.

Tyttö jatkoi aivan kuin olisi tiennyt, mitä isän mielessä liikkui. ”Tiedän, että minun olisi turha tavoitella sellaista ilman sinun tukeasi. Minun sukupuoleni on jo melkoinen rasite, ja kaiken lisäksi minulla on puolalaiset sukujuuret.”

Isän ja tyttären välillä oleva sanomalehtiverho laskeutui välittömästi. ”Älä ikinä väheksy puolalaisia”, isä kielsi. ”Historia on

osoittanut, että me olemme kunniallista kansaa, jonka sana pitää aina. Minun isäni oli paroni –”

”Tiedän, ja niin oli siis myös minun isoisäni, mutta hän ei voi enää auttaa minua tulemaan presidentiksi.”

”Sääli sinänsä”, isä huokaisi. ”Hän olisi varmasti ollut suuri johtaja meidän kansallemme.”

”Miksei sitten hänen pojantyttyänsä voisi olla?”

”Miksei todellakin”, Abel sanoi ja katsoi ainoan lapsensa teräksenharmaisiin silmiin.

”Eli autatko sinä siis minua, isä? Minulla ei ole toivoakaan onnistua ilman sinun taloudellista tukeasi.”

Isä epäröi hetken ennen kuin vastasi. Hän pani silmälasit takaisin nenälleen ja taitteli *Chicago Tribunen* hitaasti kokoon.

”Teen kanssasi sopimuksen, kultaseni – niistähän politiikassakin on aina kysymys. Jos New Hampshiren esivaalitulos on hyvä, minä tuen sinua. Muussa tapauksessa saat luvan unohtaa koko ajatuksen.”

”Mikä on sinun mielestäsi hyvä tulos?” tyttö kysyi välittömästi.

Abel epäröi jälleen ja punnitsi sanojaan. ”Jos voitat esivaalit tai saat yli kolmekymmentä prosenttia äänistä, minä tuen sinua puoluekokoukseen asti, vaikka se tietäisi minulle vararikkoa.”

Tyttö rentoutui ensimmäisen kerran koko keskustelun aikana. ”Kiitos, isä. En voisi pyytää enempää.”

”Et todellakaan”, isä vastasi. ”Mutta saanko minä nyt keskittyä selvittämään, miten Cubs saattoi hävitä sarjan seitsemännessä ottelussa Tigersiä vastaan?”

”Cubs on eittämättä heikompi joukkue, niin kuin tulos 9–3 osoittaa.”

”Nuori nainen, kuvittelet ehkä tietäväsi jotakin politiikasta,

mutta usko pois, että baseballista sinä et tiedä yhtään mitään”, isä sanoi juuri kun tytön äiti saapui huoneeseen. Tanakka mies kääntyi vaimoaan kohti. ”Meidän tyttäremme haluaa pyrkiä Yhdysvaltain presidentiksi. Mitä mieltä sinä olet siitä?”

Tyttö katsoi äitiään ja odotti malttamattomana vastausta.

”Minäpä kerron, mitä mieltä olen”, äiti vastasi. ”Olen sitä mieltä, että hänen olisi pitänyt mennä nukkumaan jo aikoja sitten ja syytän sinua siitä, että olet valvottanut häntä näin myöhään.”

Abel vilkaisi kelloaan. ”Olet oikeassa.” Hän huokaisi. ”Mene hän siitä jo nukkumaan, pikkuinen.”

Tyttö tuli isänsä viereen, suukotti häntä poskelle ja kuiskasi: ”Kiitos, isä.”

Abel katsoi yksitoistavuotiasta tyttärtään, kun tämä lähti huoneesta, ja huomasi, että tyttö oli puristanut oikean kätensä tiukasti pieneen nyrkkiin, kuten teki aina ollessaan vihaisella tai päättäväisellä tuulella. Hän arveli tytön olevan sillä hetkellä molempia, mutta olisi ollut turha yrittää selittää Zaphialle, ettei heidän ainoa lapsensa ollut mikään tavallinen kuolevainen. Abel ei ollut enää aikoihin yrittänyt saada vaimoaan kiinnostumaan hänen omista tavoitteistaan, joten hän oli kiitollinen edes siitä, ettei vaimo ollut onnistunut lannistamaan heidän tyttärensä kunnianhimoa.

Abel ryhtyi lukemaan jälleen Chicago Cubsin sarjaotteluhäviöstä, ja hänen oli myönnettävä, että tytär oli saattanut arvioida senkin osuvasti.

Florentyna Rosnovski ei maininnut tätä keskustelua kahteenkymmeneenkahteen vuoteen, mutta kun hän sitten lopulta muistutti siitä, hän oletti, että isä pitäisi oman osansa sopimuksesta. Isällähän oli tuon tuostakin tapana muistuttaa, että puolalaiset olivat kunniallista kansaa, jonka sana piti aina.

Menneisyys

1934–1968

1

Synnytyks oli ollut kaikkea muuta kuin helppo, mutta eihän mikään ollut koskaan ollut helppoa Abel ja Zaphia Rosnovskille. He olivat kumpikin oppineet suhtautumaan omalla tavallaan filosofisesti siihen, että olivat joutuneet taistelemaan kaiken saavuttamansa eteen. Abel oli halunnut pojan, perillisen, josta tulisi aikanaan Baron Groupin pääjohtaja. Hän oli uskonut, että kun poika olisi valmis ottamaan paikan pääjohtajana, hänen oma nimensä olisi päässyt Ritzin ja Statlerin rinnalle ja Baron olisi maailman suurin hotelliketju. Hän oli astellut edestakaisin St Luke's -sairaalan värittömällä käytävällä odottaessaan ensimmäistä parkaisua. Hänen lievä ontumisensa oli pahentunut jokaisen kuluneen tunnin myötä. Hän oli aina välillä pyöritellyt ranteessaan olevaa hopearengasta ja katsonut siihen kauniisti kaiverrettua nimeä. Hän ei ollut epäillyt hetkeäkään, etteikö hänen esikoisensa olisi poika. Hän kääntyi ja lähti jälleen takaisin päin ja huomasi tohtori Dodekin tulevan häntä kohti.

”Onneksi olkoon, herra Rosnovski”, tohtori toivotti.

”Kiitos”, Abel vastasi olettaen, että hänen toiveensa oli toteutunut.

”Teillä on kaunis pieni tytär”, tohtori kertoi päästessään hänen luokseen.

”Kiitos”, Abel toisti hiljaa ja yritti salata pettymyksensä. Hän seurasi enemmittä puheita synnytyslääkärinä käyttävän päässä olevaan pieneen huoneeseen ja näki ikkunan takana rivin ryppyisiä naamoja. Lääkäri osoitti hänelle hänen esikoisensa. Tyttären pienet sormet olivat puristuneet tiukasti nyrkkiin, toisin kuin muilla vauvoilla. Abel oli lukenut jostain, ettei vauvan odotettu tekevän niin ainakaan kolmeen viikkoon. Hän hymyili ylpeänä.

Äiti ja tytär jäivät St Luke’s -sairaalaan vielä kuudeksi päiväksi, ja Abel kävi katsomassa heitä joka aamu aina Chicagon Baronin aamiaistarjoilun päätyttyä ja joka iltapäivä, kun viimeinenkin lounasvieras oli lähtenyt hotellin ruokasalista. Zaphian metallisängyn molemmin puolin oli sähkeitä, kukkia ja nykyisin niin suosituiksi tulleita onnittelukortteja. Ne kaikki olivat vakuuttava osoitus siitä, että muutkin iloitsivat lapsen syntymästä. Äiti ja nimetön lapsi – Abel oli valinnut pojan nimen jo kauan ennen lapsen syntymää – pääsivät kotiin seitsemäntenä päivänä.

Viikkoa myöhemmin he antoivat tyttärelleen nimeksi Florentyna Abelin siskon mukaan. Kun lapsi oli kotiutunut talon yläkertaan hiljattain sisustettuun lastenhuoneeseen, Abel vietti siellä tuntikausia ihan vain katselemassa tytärtään. Hän katsoi tytärtä, kun tämä nukkui tai oli valveilla, ja tiesi, että hänen olisi tehtävä entistä enemmän töitä taatakseen lapsensa tulevaisuuden. Hän oli päättänyt, että Florentyna saisi elämälleen paljon paremmat lähtökohdat kuin hän itse oli saanut. Florentyna ei kokisi samanaista ankeutta ja puutetta kuin hän oli lapsuudessaan kokenut, eikä sellaista nöyryytystä kuin hän oli kokenut saapuessaan El-

lisin saarelle siirtolaisena, jolla ei ollut juuri muuta omaisuutta kuin muutama arvoton Venäjän rupla ainoan puvun takinvuoriin ommeltuna.

Abel varmistaisi, että Florentyna saisi kunnollisen koulutuksen, joka häneltä itseltään puuttui – vaikka ei hänellä tosin ollut syytä valittaa. Valkoista taloa isännöi Franklin D. Roosevelt, ja Abelin pieni hotelliketju tuntui selviytyvän lamavuosista. Amerikka oli kohdellut tätä siirtolaista hyvin.

Istuessaan yksin tyttärensä luona yläkerran pienessä lastenhuoneessa Abel muisteli aina omaa menneisyyttään ja haaveili tyttärensä tulevaisuudesta.

Kun Abel oli saapunut aikoinaan Yhdysvaltoihin, hän oli saanut töitä New Yorkin Lower East Siden alueella olevasta lihakaupasta. Hän pysyi siellä töissä kaksi pitkää vuotta, kunnes haki tarjoilijaharjoittelijan paikkaa Plaza-hotellissa. Vanha hovimestari Sammy kohteli häntä ensimmäisestä päivästä lähtien kuin alhaisinta pohjasakkaa. Orjakauppiaskin olisi ollut vaikuttanut siitä, millaisen ylityömäärän se alhainen pohjasakka neljän vuoden aikana teki tavoitellessaan Sammyn apulaishovimestarin haluttua asemaa Oak Roomissa. Samaan aikaan Abel pönttäsi viitenä iltapäivänä viikossa kurssikirjoja Columbian yliopistossa, ja kun illallistarjoilu oli korjattu pois, hän jatkoi lukemista myöhään yöhön.

Hänen kilpailijansa ihmettelivät, milloin hän nukkui.

Abel ei tiennyt, miten hänen suorittamansa tutkinto auttaisi häntä, kun hän oli edelleen vain tarjoilija. Kysymykseen vastasi hyvin syönyt texasilainen nimeltä Davis Leroy, joka oli katsellut Abelia hänen tarjoillessaan Oak Roomissa. Herra Leroy omisti yksitoista hotellia, ja hän tarjosi Abelille apulaismohtajan paikkaa

lippulaivassaan Chicagon Richmond Continentalissa, vastuualueena hotellien ravintolat.

Abel havahtui nykyhetkeen, kun Florentyna kääntyi kyljelleen ja alkoi taputella pinnasängyn reunaa. Hän ojensi sormensa, johon tytär tarttui kuin hukkumassa oleva laivasta heitettyyn pelastusköyteen. Tyttö alkoi purra sormea vielä puhkeamattomilla hampaillaan...

Chicagoon saavuttuaan Abel huomasi, että Richmond Continental teki kovaa vauhtia tappiota. Hän huomasi pian syyn. Hotellinjohtaja Desmond Pacey huijasi kirjanpidossa, ja hänen arvionsa mukaan tämä oli tehnyt sitä ainakin kolmekymmentä vuotta. Uusi apulaisjohtaja keräsi ensimmäisen kuuden kuukauden aikana riittävästi näyttöä Paceyyn syyllisyydestä, ennen kuin ojensi työnantajalleen kansion, jossa oli tiedot Pacey'n petoksesta. Kun Davis Leroyllle selvisi, mitä hänen selkänsä takana oli puuhailtu, hän antoi välittömästi potkut Paceylle ja nimitti uuden suojattinsa tämän tilalle. Se kannusti Abelia tekemään entistä enemmän töitä. Hän oli niin vakuuttunut siitä, että saisi Richmond Groupin toiminnan voitolliseksi, että kun Leroy'n iäkäs sisko pani omistamansa 25 prosenttia yhtiön osakkeista myyntiin, hän muutti rahaksi kaiken omistamansa ja osti osakkeet. Nuoren johtajan sitoutuminen yhtiöön teki vaikutuksen Davis Leroyhin, ja tämä osoitti sen nimittämällä hänet yhtiönsä toimitusjohtajaksi.

Heistä tuli yhtiökumppanit, ja heidän työtoveruutensa kehittyi läheiseksi ystävyudeksi. Abel olisi ollut ensimmäisenä valmis myöntämään, että texasilaisen oli varmasti ollut vaikea hyväksyä puolalainen vertaisekseen. Abelilla oli ensimmäistä kertaa Amerikkaan tulonsa jälkeen turvallinen olo – kunnes hänelle selvisi, että texasilaiset olivat aivan yhtä ylpeää väkeä kuin puolalaisetkin.

Abelin oli edelleen vaikea hyväksyä, mitä oli tapahtunut. Jos Davis olisi vain uskoutunut hänelle, kertonut totuuden yhtiön taloudellisten vaikeuksien suuruudesta – sillä kenelläpä ei olisi ollut vaikeaa lama-aikana? – niin he olisivat voineet keksiä jotakin yhdessä. Oli ollut kuitenkin liian myöhäistä, sillä Davis Leroy oli jo saanut pankilta varoituksen, ettei hänen hotelliensa arvo kattanut enää pankin kahden miljoonan dollarin saatavia ja että hänen olisi järjestettävä lisävakuuksia, ennen kuin pankki suostuisi maksamaan seuraavan kuukauden palkat. Pankin uhkavaatimuksen kuultuaan Davis Leroy oli nauttinut illallisen tyttärensä kanssa hotellin ravintolassa ja vetäytynyt sitten 17. kerroksen presidenttisiiviittiin kaksi viskipulloa mukanaan. Tuntia myöhemmin hän oli avannut ikkunan, astunut reunukselle ja hypännyt. Abel ei unohtaisi koskaan, miten oli joutunut yhdeltä yöllä seisomaan Michigan Avenuen kulmauksessa ja tunnistamaan ruumiin, joka oli tunnistettavissa ainoastaan takista, joka Davis Leroylla oli ollut edellisenä iltana yllään. Kuolemantapausta tutkinut komisario oli kertonut, että se oli ollut seitsemäs itsemurha Chicagossa vuorokauden aikana. Tieto ei ollut auttanut. Kuinka komisario olisi voinut tietää, miten paljon Davis Leroy oli Abel Rosnovskille merkinnyt tai miten paljon enemmän hän oli halunnut Davisin puolesta tehdä kiitokseksi heidän ystävyystään? Davis oli kirjoittanut testamenttinsa ruokalistan taakse ja jättänyt loput 75 prosenttia Richmond Groupin osakekannasta toimitusjohtajalleen ja kirjoittanut Abelille, että vaikka osakkeet olivat arvottomia, sadan prosentin omistusosuus yhtiöstä antaisi hänelle ehkä paremman aseman neuvotella uusista ehdoista pankin kanssa.

Florentyna avasi silmänsä ja alkoi parkua. Abel nosti hellästi tyttärensä syliinsä, mutta katui sitä saman tien tuntiessaan määrän, tahmean takamuksen. Hän riisui nopeasti vaipan, kuivasi tytön

huolellisesti ja taitteli sitten vaippakankaan kolmioksi. Hän ei pannut suuria hakaneuloja lähellekään tytön ihoa; jokainen kätilö olisi kehunut hänen näppäryyttään. Florentyna sulki silmänsä ja torkahti isänsä olkapäätä vasten. ”Kiittämätön pikku pentu”, Abel kuiskasi lempeästi ja suukotti tytön otsaa.

Davis Leroy'n hautajaisten jälkeen Abel oli käynyt Bostonissa Richmond Groupin pankissa Kane and Cabotissa ja vedonnut yhteen pankin johtajista, ettei yhdentoista hotellin ketjua pantaisi pakkomyyntiin. Hän yritti vakuuttaa miehelle, että jos pankki tukisi häntä, hän saisi aikanaan yhtiön tuloksen voitolliseksi. Suuren johtajanpöydän takana istunut tyyni, tunteeton mies oli osoittautunut taipumattomaksi. ”Minä olen vastuussa pankin omille osakkeenomistajille”, pankkiiri oli selitellyt. Abel ei ikinä unohdaisi, miten nöyryyttävää oli herroitella itsensä ikäistä miestä ja joutua silti lähtemään tyhjin käsin. Miehellä oli varmasti ollut kassakoneen sielu, kun hän ei ollut ymmärtänyt, miten moni ihminen menettäisi työpaikkansa hänen päätöksensä vuoksi. Abel vannoi itselleen jälleen kerran, että jonain päivänä hän vielä näyttäisi yläluokkaiselle pankinjohtajalle William Kanelle.

Abel oli palannut Chicagoon miettien, mikä muu hänen elämässään voisi mennä pieleen. Perille päästyään hän kuuli, että Richmond Continental oli palanut maan tasalle ja että poliisi epäili häntä tuhopoltosta. Tuhopoltoksi palo osoittautuikin, mutta syyllinen oli kostonhimoinen entinen johtaja Desmond Pacey. Pacey tunnusti rikoksen heti tultuaan pidätetyksi; hän oli halunnut vain tuhota Abelin. Pacey olisi siinä onnistunutkin, ellei vakuutusyhtiö olisi tullut Abelin avuksi. Sitä ennen Abel oli ennättänyt jopa pohtia, olisiko hänen kannattanut sittenkin jäädä venäläisten sotavankileirille, josta hän oli paennut ennen Amerikkaan tuloa. Sitten hänen onnensa kuitenkin kääntyi, kun tun-

tematon rahoittaja, jonka hän oli arvellut olevan Stevens-hotellin David Maxton, osti Richmond Groupin ja tarjosi Abelille hänen entistä toimitusjohtajan paikkaansa sekä mahdollisuutta todistaa, että hän pystyisi johtamaan yhtiötä niin, että se tuottaisi voittoa.

Florentynaa katsoessaan Abel muisteli, miten hän oli kohdannut uudelleen Zaphian, itsevarman tytön, jonka oli tavannut ensimmäisen kerran heidän tullessaan samalla laivalla Amerikkaan. Miten kypsymättömäksi Zaphia olikaan saanut Abelin itsensä tuntemaan, kun he olivat rakastelleet ensimmäisen kerran, mutta ei enää sitten, kun hän oli vuosia myöhemmin huomannut tämän olevan tarjoilijana Stevensissä.

Sen jälkeen oli kulunut kolme vuotta, ja vaikkei nimensä Baron Groupiksi vaihtanut yhtiö ollut onnistunut tuottamaan voittoa vuonna 1932, se teki ainoastaan 23 000 dollaria tappiota seuraavana vuonna. Tulokseen vaikuttivat suotuisasti Chicagon sata-vuotisjuhla ja siellä pidetty maailmannäyttely, jotka olivat houkuttelleet kaupunkiin toista miljoonaa turistia.

Kun Pacey oli tuomittu tuhopoltosta, Abel nosti vakuutusrahat ja ryhtyi välittömästi rakentamaan uutta hotellia Chicagoon. Hotellin valmistumista odotellessaan hän kävi yhtiön kymmenessä muussa hotellissa, erotti kaikki Desmond Pacey'n tavoin itselleen rahaa kavaltaneet ja otti tilalle ihmisiä kaikkialle Amerikkaan syntyneistä pitkistä työttömyysjonoista.

Zaphia alkoi paheksua Abelin pitkiä matkoja Charlestoniin, Mobileen, Houstoniin, Memphisiin ja Dallasiin – jatkuvia tarkastusmatkoja etelässä oleviin hotelleihin. Abel kuitenkin tiesi, että mikäli hän halusi pitää oman osansa sopimuksesta tunte mattoman rahoittajan kanssa, hän ei ennättäisi istuskella kotona, palvoipa hän tyttärtään miten kovasti hyvänsä. Hän oli saanut pankkilainalle kymmenen vuoden maksuajan; jos hän saisi lainan

maksetuksi, sopimuksessa olevan ehdon mukaan hän voisi ostaa kaikki yhtiön osakkeet kolmella miljoonalla dollarilla. Zaphia kiitti joka ilta Jumalaa siitä kaikesta, mitä heillä jo oli, ja aneli puolisoaan hidastamaan työtahtia, mutta mikään ei estäisi Abelia täyttämästä sopimuksen ehtoja pilkulleen.

”Ruoka on pöydässä”, Zaphia huusi niin kovaa kuin pystyi. Abel ei ollut kuulevinaan, vaan katseli edelleen nukkuvaa tyttä-
tään.

”Etkö sinä kuullut?” vaimo huusi uudelleen. ”Ruoka on val-
mis.”

”Anteeksi, en kuullut. Minä tulen.” Abel jätti vastahakoisesti tyttärensä ja lähti syömään vaimonsa kanssa. Florentynan punai-
nen untuvapeite oli pudonnut lattialle pinnasängyn viereen. Abel
otti pehmeän peiton ja pani sen varovasti tytön huovan päälle.
Hän ei halunnut, että hänen tyttärensä tarvitsisi palella koskaan.
Hän sammutti valot.

MESTARITEOS VALLASTA, KOHTALOSTA JA TAIPUMATTOMASTA NAISESTA

Florentyna Rosnovski syntyy maailmaan, jossa valta on miesten käsissä. Hänen isänsä Abel on menestynyt hotelliyrittäjä, jonka elämää varjostaa kauna ja kostonhimo Kanen pankkiirisukua kohtaan. Florentyna on isänsä tavoin kunnianhimoinen ja jo nuorena hänellä on selkeä tavoite – hänestä tulee Yhdysvaltojen ensimmäinen naispresidentti.

Myöhemmin Florentyna huomaa, että politiikan kentällä mitään ei saa ilmaiseksi. Poliittisen juonittelun ja ennakkoluulojen keskellä Florentyna rakastuu vihollissuvun perilliseen. Minkä hinnan hän joutuu maksamaan vallasta ja rakkaudesta?

Tuhlaajatytär on itsenäinen jatko-osa Archerin menestysteokselle *Kane ja Abel*.

Jeffrey Archer on yksi kaikkien aikojen menestyneimmistä ja monipuolisimmista kirjailijoista. Hänen teoksiaan on käännetty 47 kielelle, ja ne ovat myyneet yli 300 miljoonaa kappaletta.

**"KENTIES AIKAMME MERKITTÄVIN
TARINANKERTOJA"
- THE TIMES**